

Между два свята

Симона Василева

Ние сме вратата между света на хората и мистичния свят на духовете. Ние сме кукери.

Къщите в селото се изредиха една след друга. Стопаните ни посрещаха усмихнато и ни се радваха, а ние ги закачахме. От това бузите им придобиваха аленочервен цвят, а усмивките ставаха все по-широки. Нашият кадия събираше данъци от домакините в голямата си кошница. Със събраните пари щяхме да нагостим всички в селото по-късно през деня. За първи път участвах в кукерските игри. Преди, когато бях малък, нямах търпение и аз да бъда кукер. Е, този ден настъпи. Сам бях направил костюма си. Сам бях зашил всяко едно мънисто и смело можех да кажа, че моя костюм беше най-страшния. Моята роля бе на главен кукер. Основната ми задача беше да „оплодя“ невестата. Това е най-важното действие в целите кукерски игри, защото то носи плодородие на нивите в селото и е символ на зараждащия се нов живот.

Заедно се насочихме към мегдана, където цялото село се беше събрало. Всички бутахме каруцата, в която се возеше Царя. Тази роля в кукерските игри се изиграва от човек, който вече има семейство и е най-заложният в селото, за да може в края на деня да даде гощавка в своя дом за всички хора. Нашият Цар бе чичо Росен. На главата му блестеше корона, облечен бе с празнични дрехи, а фалшивата му бяла брада стигаше чак до коленете. При него бяхме сложили и злато, а той символично го раздаваше по пътя, за да е богата земята. Той махаше и се усмихваше на всички.

Щом пристигнахме, вдигнахме Царя и ритуално го понесохме към софрата, която бе специално наредена от невестата. Върху бялата покривка грижовно бяха поставени топла баница, мусака, различни сладкиши и други вкусни изкушения, които бяха приготвени от милите баби от село. Ние, кукерите не седнахме на масата, защото нашата задача беше да вдигнем много шум с чановете, които висяха на кръстовете ни, за да изплашим злите духове и сили. Подскачахме нагоре-надолу, а тежките звънци огласяха цялото село. Нашите танци бяха съпроводени с пожелания за берекет, здраве, късмет, живот и сила от Царя, който пиеше виното си. Сега, в тази суматоха беше времето да намеря невестата. Това не беше толкова лесно, защото селяните я криеха от мен, за да се разбере колко силна е нашата любов. Когато я хванах за ръката всички много се

зарадваха, защото това значеше, че земите тази година ще дадат много реколта. Ролята на невеста беше изиграна от моя приятел Митко, защото жени не могат да взимат участие в кукерските игри. Чак когато го хванах забелязах жълтата забрадка, която беше вързана под брадичката му, шарената китка, която висеше закачена зад ухото му и грима по лицето му. Беше пределно ясно, че за всичко това е помагала голямата му сестра.

Малко по-късно аз и още един кукер хванахме ралото и тръгнахме из мегдана, като зад нас Царят хвърляше жито по земята, като отново наричаше за берекет и благодат. Зад нас цялата група ни следваше и всички размахваха саби и пръчки и подскачаха колкото се може по-шумно, за да не остане никакво зло по земята. Тогава един от другите кукери мина тайно зад Царя и го уби. Всички останали се струпвахме около него и го възкресихме ритуално. Точно тогава и невестата роди детето си, с което бе налице новия живот и надежда. Селяните заподскачаха от радост с нас, а ние разцепваме въздуха със звука на чановете си.

Настъпваше вечерта и небето преливаше в топли нюанси. Всички се бяхме събрали в къщата на чичо Росен, за да ни нагости богато. Аз стоях сам на пейката пред къщата и гледах как слънцето се скрива зад полетата с лозя. В главата ми още кънтяха гръмките викове на чановете от днес. Дори и за миг не бях усетил тежестта на 40-килограмовия ми костюм. Когато бях малко момче обичах да заспивам с топлия и омаен глас на баба. Тя ме завиваше и ми разказваше приказки, докато милваше косата ми. Очите ми се затваряха, но нарочно се мъчех да не заспивам, за да разбера как ще свърши историята. Ще победи ли доброто? Мечтаех да съм като смелите юнаци от тези приказки. Исках и аз да се бия с ламя и лоши създания. Баба винаги ми гарантираше, че когато порасна това ще се случи. И тогава осъзнах - аз днес правих точно това. Заедно с моята дружина прогонихме злите духове и нарекохме за благодат. Станахме герои. Мечтата ми се сбъдна. Усмихнах се. Сърцето ми се стопли, както в онези нощи.

Аз погледнах към небето. Звездичката на баба вече се беше появила...